

[Holstein.]

personlige Krukkethed i lige Grad forbyder ham at nævne mit Navn i Forhandlingerne her, og som nu som saa ofte før har følt sit ledende Senior-Instinkt oprørt over de Udtalelser, jeg har fremsat for nylig. Jeg vil gerne sige til dette ærede Medlem, at jeg for Morskabs Skyld skal tage hans Krukkethed til Følge, og at, hvad den personlige Afsky angaar, er det en Følelse, som heller ikke er mig fremmed, men som jeg er for høflig til at give Udtryk blandt Kolleger i denne Sal. Dernæst vil jeg gerne sige til det ærede Medlem, at han — men det kommer maaske af Senior-Instinktets Ophidselse — ganske har misforstaaet mine Udtalelser til det ærede Medlem Hr. Westermann, for det var aldeles ikke min Hensigt, og jeg har heller ikke med mine Udtalelser i mindste Maade rost det ærede Medlem Hr. Westermann. Hvad jeg ønskede, var blot af Retfærdighedsgrunde og paa Grund af Sagens principielle Betydning at bidrage en lille Smule til at skifte Sol og Vind lige i Mellemværendet mellem den stormægtige Statsminister og det ærede Medlem Hr. Westermann.

Derimod beklager jeg, at jeg ikke kan give det ærede Medlem Hr. Christmas Møller Tilsagn om ikke at fortsætte min Polemik mod „Jydske Tidende“s Journalistik. Jeg vil indrømme fuldt ud, at „Jydske Tidende“s Redaktør har indlagt sig stor Fortjeneste — det har jeg ogsaa sagt før her — af Danmarks nationale Sag og af den sønderjyske Befolkning, men det ærede Medlem, der redigerede „Danskeren“, er ikke den samme Mand, som redigerer „Jydske Tidende“, og jeg vil hævde, at det ærede Medlem kan ikke som fast ansat i en Pengekoncern og et Pengeinteressentskab som „Berlingske Tidende“ under de nuværende økonomisk kritiske Forhold være en fuldgod og lodig Talsmand for den sønderjyske Landbostands Interesser. Det har jeg sagt, og det staar jeg ved, det kan han ikke. Jeg vilde ønske for det ærede Medlem, at han under de nuværende Forhold i Sønderjylland stod i en anden Tjeneste end i Pengekoncernen og Pengeinteressentskabet „Berlingske Tidende“s.

L. D. Rasmussen: Man faar i allerhøjeste Grad en mærkværdig Følelse, naar det ærede Medlem Hr. Holstein efter at have holdt en efter min Opfattelse i allerhøjeste Grad ansvarsløs Tale til Slut finder paa at vise den højtærede Regering dennes store Ansvar. Ja, det er rigtigt,

saadan skal Rollerne fordeles: det ærede Medlem fuldstændig ansvarsløs, andre har endogsaa Ansvaret for hans Ansvarsløshed.

Statsministeren (Starving): Af Hensyn til det fremrykkede Tidspunkt skal jeg naturligvis søge at indskrænke de Bemærkninger, jeg har at gøre, til det mindst mulige.

I Anledning af den sidste Tale, vi hørte af det ærede Medlem Hr. Holstein, skal jeg sige, at med Hensyn til Sønderjylland har man naturligvis, ikke mindst under Landbrugsministeriet, Opmærksomheden henvendt paa de Forhold, der er til Stede. Og de Overvejelser hænger naturligvis i høj Grad sammen med Hensynet til den øvrige danske Befolkning og til den Kriselovgivning, hvorom der om faa Dage antagelig vil blive forhandlet her. Jeg hørte med Undren det ærede Medlems i høj Grad taagede Tale om, hvad der forelaa af Opgaver i Sønderjylland. For Løsningen af den Opgave at afskaffe eller at betale den Gæld, som sønderjyske Ejendomsbesiddere har, tror jeg ikke, nogen Regering kan paatage sig Ansvaret. Det udelukker ikke, at man fremdeles vil søge, som det er sket hidtil, at finde Vej frem til saadanne Foranstaltninger, som ogsaa kan hjælpe den sønderjyske Befolkning.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har i Dag i Anledning af en Artikel i et Blad — jeg tror, det var „Berlingske Tidende“ — af Ingeniørkaptajn Valentiner spurgt, om da al Disciplin i Hæren er afskaffet. Nej, jeg tror ikke, man kan sige, at Hæreløsen just har afskaffet Disciplinen, og hvis der mangler noget, maa vi jo søge at faa den oprettet. Jeg anser det for absolut nødvendigt, at der er Disciplin. Hvad angaar det Eksempel, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen fremdrog, forstaar jeg, at Sagen ligger saaledes, at Ingeniørkaptajnen, der skrev, har erfaret fra Hærens Ledelse, hvorledes hans Adfærd bedømmes der, og paa Ministeriets Foranledning har Generalkommandoen forlangt Indberetning fra Kaptajnen. En saadan er indgivet, den tilgaar Generalkommandoen i Morgen.

Der er talt om Værnet ved Grænsen, om at nye Toner eller nye Principper skulde være indslaaet. Dette er ganske urigtigt. Jeg har ofte sagt det samme som under denne Forhandling, og jeg henviser navnlig til, hvad jeg sagde i Folkeforbundsforsamlingen den 4. September 1929. Det var da ikke paavirket af den Situation, der nu foreligger. Der sagde jeg — hvis jeg med